

VERTALING VAN HET “MADRIGAL”

“**Madrigal**” componeerde Gabriel Fauré naar een gedicht van Silvestre, waarin man-vrouw-relaties op behoorlijk cynische wijze worden belicht:

Zich eenmaal bemind wetend neigen beide sexen veel meer naar de jacht op nieuwe minnaars, dan tevreden te zijn met de geliefden die ze hebben, en dat verwijten ze elkaar, beurtelings, want de vorm is die van een 16^{de}-eeuws rondeel, met nu weer de dames aan het woord, dan weer de heren der schepping. Fauré schreef dit overigens voor de bruiloft van zijn beste vriend als “tongue-in-cheek”-waarschuwing voor wat hem mogelijk te wachten stond, geintje moet kunnen nietwaar?

Gij, onmenselijken, die zonder genade
ons (liefdes-) verdriet bespotten.
Bemint wanneer men u bemint!

Gij, ondankbaren, die geen erg hebben
in de door uw gedrag veroorzaakte dromen.
Bemint wanneer men u bemint!

Weet dan, o wrede schone dames,
dat de dagen van het liefhebben zijn geteld.
Bemint wanneer men u bemint!

Weet dan, wispelturige minnaars,
dat het grote goed van het liefhebben niet lang duurt.
Bemint wanneer men u bemint!

Eenzelfde lot is ons beschoren
en we zijn beiden even dwaas:
Want wie we beminnen ontvlucht ons,
en wie ons ontvlucht willen we beminnen.